

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudců Štěpána Výborného a Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **V. P. V.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, **za účasti: I) A. T. V., II) T. T., III) J. T.**, zastoupená zákonnou zástupkyní T. T., **IV) H. A. P.**, proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 12. 2025, č. j. CPR-39673-2/ČJ-2025-930310-V223, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 3. 2026, č. j. 17 A 1/2026-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení I) – IV) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložilo žalobci rozhodnutím ze dne 25. 9. 2025, č. j. KRPK-30601-88/ČJ-2022-190022, povinnost opustit území členských států Evropské unie podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Důvodem bylo zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu (žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 7. 2016, č. j. 2 T 18/2015-2384, odsouzen k trestu odnětí svobody v délce jedenácti let za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy ve

formě organizátorství a přečinu nedovoleného ozbrojování). Odvolání žalobce žalovaná shora označeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil žalobou, kterou Krajský soud v Plzni v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl. Správní orgán I. stupně i žalovaná se podle soudu podrobně zabývaly přiměřeností uloženého opatření a zohlednily všechny okolnosti svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobce. S jejich hodnocením se krajský soud ztotožnil. V řízení nevyvstaly žádné mimořádné okolnosti, pro něž by byla přítomnost žalobce na území ČR nezbytná. Naopak existuje veřejný zájem na jeho vycestování, neboť se dopustil v ČR závažné trestné činnosti. S tím souvisí i délka doby, po niž se žalobce případně nebude moci vrátit do České republiky. Ztíženou možnost návratu považoval soud za logický důsledek žalobcovy trestné činnosti. Dodal však, že jeho trestní minulost *a priori* nevylučuje možnost udělení krátkodobého víza.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalované a osob zúčastněných na řízení

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že jak krajský soud, tak před ním správní orgány, nedostatečně posoudily intenzitu zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života. Napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a současně za nezákonný, neboť uložení povinnosti opustit území je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Krajský soud citované ustanovení nesprávně vyložil a nevzal v potaz všechna kritéria pro poměřování přiměřenosti.

[4] Stěžovatel připomíná, že v ČR pobývá již od roku 1980, plně se integroval do zdejšího prostředí a žije zde i celá jeho nejbližší rodina (manželka, děti a vnučka). Manželka je držitelkou povolení k trvalému pobytu, potomci jsou státními občany ČR. V zemi původu již stěžovatel nemá žádné zázemí, v případě návratu by se ocitl osamocen a bez možnosti podpory blízkých osob. Stěžovatelova manželka se potýká se zdravotními problémy a jak v osobním, tak v pracovním životě spoléhá na jeho pomoc. V případě vycestování stěžovatele by byla nucena ukončit podnikatelskou činnost a ocitla by se ve finanční tísní. S ohledem na délku soužití by odloučení od manžela nesla velmi těžce. Stěžovatel dle svého přesvědčení prokázal, že jeho přítomnost na území ČR je nezbytná. Krajský soud dostatečně nezohlednil, že stěžovateli bude s ohledem na záznam v rejstříku trestů trvale, či minimálně na dlouhou dobu znemožněno vrátit se do ČR. Krajský soud přisoudil přílišnou váhu trestní minulosti stěžovatele, a to navzdory skutečnosti, že již byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn a od té doby vede řádný život.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se ztotožňuje se způsobem, jakým věc posoudil krajský soud.

[6] Osoba zúčastněná na řízení IV (stěžovatelova manželka) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že Českou republiku oba s manželem považují za svůj domov, neboť zde žijí dlouhodobě a narodily se jim zde obě (dnes již dospělé) děti. Naopak ve Vietnamu nemá stěžovatel žádné zázemí. Stěžovatel sice spáchal trestný čin, ale trest odnětí svobody již vykonal a od té doby se chová řádně a dodržuje právní předpisy. S ohledem na svůj zhoršený

pokračování

zdravotní stav spoléhá osoba zúčastněná na řízení IV na stěžovatelovu pomoc a je pro ni důležité, aby mohl v České republice zůstat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc, v níž před krajským (městským) soudem rozhoduje specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda je kasační stížnost přijatelná, tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Institutem nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. V něm vymezil, že o přijatelnou kasační stížnost se bude jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal naplnění žádného z uvedených důvodů přijatelnosti. Kasační stížnost je proto **nepřijatelná**.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, neboť je náležitě odůvodněný a srozumitelný a je z něj jednoznačně patrné, jak o věci soud smýšlel a z jakého důvodu nepovažoval žalobní argumentaci za důvodnou. Krajský soud se zabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí o povinnosti stěžovatele opustit území a posoudil rovněž námitky týkající se omezené možnosti stěžovatele navrátit se na území ČR. Odůvodnění rozsudku dostalo požadavkům vyplývajícím z ustálené judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009-69, č. 2065/2010 Sb. NSS).

[11] K věci samé stěžovatel především namítá, že správní orgány a následně krajský soud řádně neposoudily přiměřenost dopadů sporovaného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a rovněž do života jeho rodinných příslušníků (manželky, zletilých dětí a vnuky).

[12] Obdobnými otázkami se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi opakovaně zabýval. Z ustálené judikatury vyplývá, že přiměřeností rozhodnutí z pohledu možného zásahu do soukromého a rodinného života se musí správní orgány zabývat i v řízení o uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, č. 3574/2017 Sb. NSS, ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS, či

ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 45/2019-33). Do značné míry lze přitom vycházet i z judikatury vztahující se k posuzování přiměřenosti správního vyhoštění, a to s přihlédnutím k tomu, že povinnost opustit území představuje ze své podstaty zásah méně intenzivní, neboť s ním není spojeno stanovení doby, po niž je stěžovateli zakázán vstup na území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2021, č. j. 5 Azs 312/2019-53). V rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, Nejvyšší správní soud konstatoval, že při vážení ochrany veřejného pořádku a práva cizince na respektování soukromého a rodinného života je třeba zohlednit zejména následující kritéria: „(1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) ‚imigrační‘ historii cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.“

[13] Pro posuzovanou věc je relevantní rovněž rozsudek ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, v němž Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. (...) Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“

[14] Krajský soud v posuzované věci citovaná judikaturní východiska respektoval, zvážil všechny relevantní skutečnosti a objasnil, proč v případě stěžovatele neshledal zásah do soukromého a rodinného života nepřiměřeným. Ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem (v němž proběhlo ústní jednání za účasti stěžovatele i osob zúčastněných na řízení I, II a IV) nevyšlo najevo, že by přítomnost stěžovatele na území České republiky byla nezbytná. Krajský soud se zabýval rodinnými vazbami i tvrzenými zdravotními obtížemi jeho manželky. Dospěl přitom k závěru, že její zdravotní stav není natolik nepříznivý, aby ji činil závislou na osobní pomoci stěžovatele. Krajský soud přihlédl rovněž k tomu, že v nedávné minulosti (v době, kdy stěžovatel vykonával trest odnětí svobody) byli od sebe manželé dlouhodobě odloučeni, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by u manželky v mezidobí došlo k zásadnímu zhoršení zdravotního stavu. V těchto úvahách krajský soud respektoval rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu a zásadně nepochybil.

pokračování

[15] Přisvědčit nelze ani tvrzení, že krajský soud nedůvodně upřednostnil trestní minulost stěžovatele před dopady jeho vycestování na rodinný život. Povaha a závažnost protiprávního jednání cizince se řadí ke stěžejním kritériím, která je třeba zohlednit při posuzování přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 10. 1. 2024, č. j. 6 Azs 67/2023-50, připomněl, že i v případě cizince s významnými rodinnými vazbami na území České republiky je nutno přihlídnout k tomu, že k ukončení jeho pobytového oprávnění došlo v důsledku závažné trestné činnosti, tedy vědomého porušování právního řádu, a že je na cizinci, aby nesl následky svého protiprávního jednání. Krajský soud porovnal narušení veřejného pořádku ze strany stěžovatele (trestní odsouzení za organizování mezinárodního obchodu s metamfetaminem k 11 letům odnětí svobody) se zásahem do jeho rodinných vazeb. V souladu s judikaturou tak poměřil na jedné straně závažnost stěžovatelem spáchané trestné činnosti a na straně druhé skutečnost, že v řízení nevystaly žádné mimořádné okolnosti, které by ospravedlňovaly nezbytnost přítomnosti stěžovatele na území ČR.

[16] Krajský soud neponechal bez odpovědi ani námitky stěžovatele ohledně ztížené možnosti získání pobytového oprávnění. Připustil, že záznam v rejstříku trestů představuje v tomto ohledu zásadní překážku, kterou je však třeba vnímat jako přirozený a logický důsledek závažné trestné činnosti, jíž se stěžovatel na území ČR dopustil. Krajský soud nicméně nastínil, že přechodné období (do okamžiku zahlázení odsouzení) lze případně překlenout prostřednictvím krátkodobých víz. Takovou možnost akceptoval i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 2. 2025, č. j. 3 Azs 140/2024-34.

[17] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud posoudil věc v souladu s ustálenou judikaturou a nedopustil se žádného (natožpak zásadního) pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Kasační stížnost proto svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, náhradu nákladů řízení jí tudíž soud nepřiznává. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalobci, pokud bránily své právo, které jim vyplývalo z rozhodnutí nebo jiného úkonu napadeného žalobou. V ostatních případech mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osoby zúčastněné na řízení I, II a III neučinily v řízení žádný úkon. Osoba zúčastněná na řízení IV (stěžovatelova manželka) sice soudu zaslala své vyjádření, ani jí však právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo, neboť se nejedná o žádný z případů uvedených v § 60 odst. 5 s. ř. s.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu